

Milena Kozumplíková - životopis

Paní Milena Kozumplíková se narodila 7. března 1947. Rodiče ji vždy připomínali, že to bylo ve stejný den, jako první prezident ČSR, TGM. Otec, který vystudoval Vyšší hospodářskou školu jako přípravu na své budoucí uplatnění, vlastnil po svém otci velký statek, který byl dobře a moderně vybaven. Matka, jak bylo tehdy běžné, byla v domácnosti. Po komunistickém převratu v únoru 1948 začal platit zákaz zaměstnávání pracovních sil, otec tedy musel veliký statek obhospodařovat sám s pomocí rodinných příslušníků. Navíc byly předepsány vysoké kontingenty, tzn. odvody plodin do veřejného sektoru. Tyto kontingenty bývaly záměrně nastaveny tak, aby byly nesplnitelné a zavdaly důvod k potrestání majitele. Otcí se dařilo s vypětím sil kontingenty odvádět.

Přesto v roce 1950, ještě před přijetím zákona o znárodnování statků a vystěhovávání jejich majitelů, pouze z rozhodnutí Okresního národního výboru, tedy absolutně protiprávně, byl otcí statek zabaven a zestátněn bez náhrady. Právě tak byl zabaven majetek její matce. Byla to, bez přehánění, velká státní loupež. Písemně bylo rodičům přislíbeno, že bydlení si mohou ponechat až do konce života. Otec byl přidělen pracovním úřadem na dělnickou práci do firmy Prefa, výrobce stavebních hmot. O rok později přišlo rozhodnutí, že se musí rodina do 24 hodin vystěhovat. Matka a otec maminky paní Kozumplíkové, babička a dědeček, kteří vlastnili nedaleko velký rodinný dům, požádali Místní národní výbor, zda by se jejich dcera s rodinou mohla k nim nastěhovat. Toto bylo dovoleno!

V roce 1953 začala paní Kozumplíková chodit do školy, učila se dobře, ale „nesprávný“ rodinný původ jí někteří učitelé dávali znát. Maminka nastoupila v roce 1958 do textilní továrny jako dělnice. Její vzdělání, znalost tří jazyků a dobré organizační schopnosti, nebyly opět pro „špatný“ kádrový původ vzaty v úvahu. Těžká práce a prašné prostředí zanechalo trvalé následky na jejím zdravotním stavu.

V roce 1962 ukončila paní Kozumplíková základní školní docházku s vyznamenáním, ale s „doporučením“: studium nežádoucí. Rodiče tedy usoudili, že se snad podaří dostat se na některou střední školu v pohraničí. Podařilo se to na Střední průmyslovou školu stavební a keramickou do Karlových Varů. Příjímácké zkoušky udělala výborně. (Pohraničí tehdy lákalo nové obyvatele jako náhradu po obyvatelích německé národnosti, odsunutých z důvodu kolaborace s nacismem).

Obsah učiva nebyl jednoduchý a snadný, zvláště byl kladen důraz na chemii a fyzikální chemii. Maturitní zkoušku složila paní Kozumplíková v roce 1966 s vyznamenáním, ale přihláška na vysokou školu byla znovu kvůli „špatnému“ kádrovému původu zbytečná. Nastoupila tedy na umístěnku do podniku Stavební hmoty Praha, tři roky pracovala v technologickém odboru. Poté, kdy v důsledku vstupu „spřátelených“ vojsk v srpnu 1968 emigrovalo množství lidí, zvláště

odborně zdatných, do zahraničí, našla inzerát Geologického ústavu ČSAV (dnes AV ČR), který hledal pracovníka do oblasti elektronové mikroskopie a mikroanalýzy (tady se ta fyzikální chemie velmi hodila). Výběrové řízení udělala, byla přijata a nastalo krásných 30 let krásné práce v zajímavém oboru a se zajímavými lidmi.

V letech 1971-74 se vdala a narodil se jí syn. (Ten už později, v polistopadové době, nemusel podstupovat rošádu s odchodem z domova kvůli studiu. Vystudoval gymnázium, nastoupil na Strojní fakultu ČVUT a později dostudoval na prestižní zahraniční univerzitě. Po promoci se vrátil se do Čech).

Listopad 1989 paní Kozumplíkovou tedy zastihl v dobré pozici na dobrém pracovišti. Byl to krásný týden, kdy se s kolegy účastnili po všechny dny protestních akcí v centru Prahy. Pak se stala členkou Občanského fóra a v listopadu 1990 byla zvolena do Zastupitelstva Městské části Praha 3. Zažila opravdu velmi zblízka celý přechod z centrálního plánování, zvláště zásobování obyvatelstva, kdy obchody státních podniků byly téměř naráz uzavřeny a nebylo kde nakupovat, na dnes normální způsob, kdy obchody vlastní jejich provozovatelé. Zrušen byl např. i OÚNZ (Obvodní ústav národního zdraví) a nahrazován postupně soukromými ordinacemi jednotlivých lékařů, OPBH (Obvodní podnik bytového hospodářství) a domy, které byly v roce 1948 znárodněny, byly restituovány jejich původním vlastníkům nebo privatizovány jejich nájemníkům. Napravovaly se tím křivdy, které komunistický režim napáchal.

Po osmi letech byla paní Kozumplíková zvolena místostarostkou s kompetencí privatizace domovního fondu, sociální oblast, školství, péče o městskou zeleň. Po dalších osmi letech, v roce 2006 byla zvolena starostkou Městské části Praha 3. I toto byly velmi zajímavé roky a hodně zajímavé práce. Její mandát skončil v roce 2010. Poté, v roce 2012, kandidovala do Senátu PČR. Bylo to v době „velké protikorupční revoluce“, kdy členství v ODS někteří krátkozrací voliči neodpouštěli. Zvolen byl zástupce Strany zelených a Pirátů, kterého od jeho zvolení už v Praze 3 nikdo nikdy neviděl. (Jako Praze 3 místně příslušný senátor bydlel v obci za západním okrajem Prahy).

V roce 2010 založila paní Kozumplíková Nadační fond, který nese jméno prvního starosty města Žižkova - Karla Hartiga. Jeho hlavní náplní v začátku bylo mapování osudů účastníků 2. a 3. odboje z Prahy 3. Tato práce přivedla paní Kozumplíkovou ke spolupráci s Post Bellum. Zároveň má nadační fond jako svoji náplň podporu talentovaných dětí. A rodina? Syn se oženil, má tři vnoučata a má stále co dělat.

Říká se, že konec dobrý, všechno dobré. Ale nikdy žádná doba není úplný konec. Co by proto popřála svým nástupcům, dnešní mladé generaci, aby i pro ně vše dobře dopadlo? Aby si nikdy, ale opravdu nikdy, nenechali vzít svobodu. Aby se rozhodovali podle zdravého rozumu a nenechali sebou, pod jakýmikoli bohulibými záminkami, třeba i pod dojmem hezkých slov o tom, jak se „všemocný“ stát bude o ně starat a vše jim zařídí, aby sebou nenechali

manipulovat. Aby spoléhali na sebe, na svoji hlavu, na svoje znalosti a na svoje ruce. A aby se vzdělávali nejen ve škole, ale i po jejím dokončení. Jí její maminka říkala: „Milenko, to, co máš v hlavě, to ti nikdo nikdy vzít nemůže“. A podle paní Kozumplíkové, měla pravdu!